

Almeria.

Caiguda la nit, criatures fantasmals de cos transparent, s'exhibixen en el cel líquid d'Almeria. La vida continua bategant i les estranyes criatures que habiten estos mars tenen una història molt interessant que narrar, marcada pels màgics ritmes de la naturalesa i emmarcada en un espectacle difícil de comptar.

Quan Almeria desperta dels seus contes nocturns oferix un atractiu especial. Lligalls de fantasia és reflectixen en les seues salines com si de sons màgics es tractara; i allà en l'horitzó cobren forma les siluetes de la vida més autòctona i les restes de la història local.

Al llarg de diversos quilòmetres, aspres talussos de roca viva expressen la força de la terra almeriense i definixen un brusc límit amb les aigües.

Baix, el Mediterrani.

En estes aigües succintes, que en el passat van ser cristal·lines, creix un tapís vegetal que dóna recer a nombroses espècies d'animals.

La praderia està formada per *Posidonia oceànica*, comunament crida *alguero*. No és un alga, sinó una planta, que produïx flors i fruits davall el mar. Pot cobrir vastes extensions del fons marí, de manera que protegeix la costa de l'erosió.

En el límit de l'estora de *Posidonia*, un moll de roca descansa sobre una massa verdosa i esfèrica. És un alga de grans mides, denominada *Codium bursa*. Gràcies a la seua forma esfèrica i buida, que sovint presenta abonyegaments, s'ha guanyat el nom comú de *boina* o *bola de mar*. Entre estes algues esfèriques, un actiu mascle del peix cridat *castanyola* tracta d'espantar un bon nombre de peixos curiosos, interessats per una suculentosa posada d'ous. En estos fons arenosos esguitats de roques i poc profunds, *Codium bursa* colonitza extensos espais.

Compartint el llit marí, altres organismes s'aprofiten de l'aliment que transporten estes nutritives aigües. Les expertes anemones exposen els seus tentacles a la columna d'aigua on ballen amb els corrents. Però són molts els que competixen per este recurs tròfic...

L'intens trànsit comercial ha deixat empremta sobre els fons d'Almeria des de l'Antiguitat.

Mentres navegava pròxima a la costa, una magnífica nau romana va encallar en els perillous baixos d'arena de Punta Entines.

El treball metòdic dels arqueòlegs a penes va poder frenar l'espoli intensiu dels furtius, per la qual cosa la ciència va perdre, una vegada més, la carrera contra la delinqüència.

Tones d'arena, acumulades pels segles sobre les restes, van ocultar el casc de fusta i part de la càrrega comercial, però encara deixa entreveure alguns secrets.

Des del fons s'eleven enormes, com a costelles fòssils d'un gegantí animal soterrat.

Dos mil anys després del naufragi del mercant romà, un modern vaixell de ferro va patir el mateix accident...

Tal vegada una paradoxa de la història o potser una advertència del mar. *Però en les fredes i profundes aigües, lluny ja de la costa, ningú sap amb certesa a qui pertany este naufragi i pocs coneixen la seua existència.*

Els habitants de major edat de l'Empriu parlen d'una explosió en el mar, en les primeres dècades del segle vint; i també conten que alguns cadàvers van arribar fins a la vora... però ningú revela amb precisió el seu secret.

L'única realitat és que a 60 metres de profunditat dorm un gegant de ferro. En l'interior dels foscos cellers un *cabracho* porta fins al límit la seua paciència, immòbil durant hores, tal vegada dies, esperant la seua pròxima presa.

I molt prop, ocult després de les mampares, un llamàntol.

Ningú en este lloc està acostumat a la presència d'intrusos.

Ací baix està la part més oculta d'Almeria, on la vida cobra un sentit diferent i el temps avança molt més lentament. On la imaginació queda lliure per a viatjar a la cerca d'aventures i històries amb finals més pròxims als llibres que a la pròpia realitat.